

Hei ystävät!

On jo toukokuu ja nyt vasta lähetämme ensimmäisen ystäväkirjeemme. Mihin se aika oikein karkaa, kun kuukaudet menevät niin, ettei aina oikein huomaakaan. Mutta kyllä kevääseen on mahtunutkin taas monenlaista, josta laitamme teille nyt päällimmäisiä kuulumisia tulemaan. Viimeisimmät kuukaudet ovat täyttyneet harvinaisen monista suurista ja pienistä juhlista ja lisää on vielä seuraavillekin kuukausille tulossa. On ollut piispanvihkiäisiä, apulaispiispojen virkaanvihkimisiä, häitä ja hautajaisia normaalien kirkkovuoden ja perhejuhlien lisäksi. Yksi viimeisimmistä juhlista oli, kun hiippakuntamme uusi piispanapulainen Oscar Lema vihittiin virkaansa pari viikkoa sitten. Hän on Mikon lähin esimies ja nyt työtä on taas laitettu hieman uusille urille. Jokainen johtaja tuo aina oman erityisosaamisensa ja työ kehittyy.

Hiippakuntaopin lyhyt oppimäärä

Puhumme ja kirjoitamme nykyisin kahdesta hiippakunnasta ja ehkä on paikallaan selvittää hieman mistä on kyse.

Hiippakunta, josta puhumme milloin ”vanhana” hiippakuntana tai ”meidän” hiippakuntana ja joskus epävirallisesti myös ”Mwanzan” hiippakuntana on nimeltään Victoriajärven *itäinen* hiippakunta (ELVD). Tämä hiippakunta sijaitsee laajalla alueella Victoriajärven rantamilla. Hiippakunnan keskuspaikkana on Mwanzan kaupunki, jossa itsekin asumme. Tämä hiippakunta on noin 25 vuotta vanha. Hiippakunnan piispana on monille teille tuttu, suomessakin vierailut Andrew Gulle.

”Uusi” hiippakunta ja ”Shinyangan hiippakunta” tarkoittavat Victoriajärven *Kaakkoista* hiippakuntaa

(SELVD), joka oli osa ”vanhaa” hiippakuntaa aina viimevuoden lopulle asti, jolloin hiippakunta jaettiin kahdeksi erilliseksi hiippakunnaksi. Uuden hiippakunnan keskuspaikka on em. Shinyanga, hieman pienempi kaupunki Mwanzasta 160 kilometriä etelään. 5.5.2013 vietettiin Shinyangan uudessa kauniissa katedraalissa suurta juhlaa(kuvassa). Piispa Emmanuel Makala ja piispanapulainen Nkykia vihittiin virkoihinsa. Kirkon pihapiiriin oli kokoontunut tuhansia ihmisiä juhlistamaan uusia johtajiansa. Piispa Emmanuel Makala on hänkin monille teille tuttu, onhan hänkin vierailut Suomessa. Hän toimi tätä ennen ”vanhan” hiippakunnan piispanapulaisena, ja oli Mikon edellinen esimies.

Vaikka itse virallisesti asumme ja työskentelemme vanhan hiippakunnan alueella, myös yhteys uuteen hiippakuntaan säilyy vahvana. Sinema Leo:n työ jatkuu kummankin hiippakunnan puolella ja Mwamitumain seurakunta, josta olemme paljon kirjoitelleet, on myös uuden hiippakunnan alueella.

Kun tulemme seuraavan kerran Suomeen, pidämme teille sitten hiippakuntaopin kokeet. Mutta tässäpä sitä odotellessa joitain kuulumisia meiltä kummaltakin.

Pia kertoo...

...kummityöstä ja lasten oikeuksista...

Tänä vuonna kummityö on jatkunut kokolailla samanlaisena kuin viime vuonnakin. Työssä on tullut uusia kokemuksia ja yhteistyökumppaneita, kun olemme alkaneet ajaa myös joidenkin lasten kohdalla heidän mielenterveydenhoitoonsa tai perintöoikeuksiinsa liittyviä asioita.

Mielenterveysasiat eivät ole helppoja eikä niihin liittyvien ongelmien myöntäminen varsinkaan. On

ollut hämmentävää, miten nopeasti jonkun lapsen vaiva on "diagnosoitu" ja määrätty samalta istumalta vahva lääkitys. Tottahan kaikki tekevät varmasti parhaan ammattitaitonsa mukaan työnsä mutta en ole voinut välttyä ajattelemasta hieman myös sitä, että kun lapsi saa diagnoosin johonkin "oikeaan" sairauteen, lapsen asiat saadaan pois päiväjärjestyksestä. Mielenterveysongelmat ovat hankalia Tansanian kulttuurissa. Helpompaa olisi olla jalka-tai käsipuoli. Talousasiat ovat myös työn alla. Tällä hetkellä meillä on prosessissa vanhempansa menettäneiden lasten oikeudet isänsä jättämästä talosta saataviin vuokratuloihin. Etuja ja oikeuksia on, mutta ne pitää ensin löytää.

Joulukuun loman jälkeen lapset ovat olleet uudellakin lomalla, 7 lasta ja nuorta on asustanut loma-aikansa Hiippakunnalta vuokraamassamme talossa matronin ,Krista Petron kanssa. Nämä lomakuukaudet ovat meille työntäyteisiä aikoja, silloin olemme perheen sijasta vastuussa kaikesta lapsiin liittyvissä. On ruokaa, terveydenhoitoa ja psyykkisten asioiden hoitoa, vaatehuoltoa ja kaikkea mitä olisi 7 lapsisessa perheessä. Kun kouluun lähtö jälleen on ajankohtainen, teemme ostoksia päiväkaupalla, sukkaa,koulukenkiä, sandaaleja, urheilukenkiä,vihkoja,hyttysverkoja, lakanoita, hammastahnoja, harjoja, alusvaatteita...lista on loputon. Kiitos kummien, voimme tehdä nämä ostokset!Kuvassa ihailaan ja merkataan juuri päivän ostoksia.

Lapsityö on mielekästä ja mukavaa. Koen suurta helpotusta joka kerta,kun on kouluun saattelupäivä. Kun siitä päivästä päästään iltaan ja ajelen tyhjällä autolla kotiin, tunnen että elämä todella kantaa ja lapset etenevät elämässään. Laskimme eräänä päivänä, että tällä menolla teemme 12 muuttomatkaa vuodessa, tosin sentään ilman huonekaluja.

...ruoasta...

Tammikuussa aloitimme lopuillekin kummilapsille(17) ruoka-avun. Olemme etsineet luotettavia mamoja kokkaamaan lounaita lapsille. Kuljen joka viikko tapaamassa näitä naisia ja maksamassa ruokia. Lapset ruokailevat koulun loputtua ennen kotiin paluuta. Tällainen ateriapalvelu- lautanen riisiä, papuja, pinaattia tai pikkukalaa – maksaa meille noin 40-75 senttiä päivässä mutta on lasten elämänlaatua huomattavasti parantava asia. Vaikutukset alkavat näkyä jo ensimmäisellä viikolla. Näлкäinen lapsi on väsynyt, apaattisen oloinen, ei pysty oppimaan, ei jaksa keskittyä, ei jaksa leikkiä, sairastuu helposti. Moni lapsista saa kotonaan ravintoa aivan liian vähän, pelkkää maissipuuroa päivästä toiseen jos sitäkään. Näлкä ei tarvitse erityistä luonnonmullistusta

syntyäkseen, se tarvitsee köyhyyden kierteen. Ruokapalvelu pitää lapset kouluissa. Kun aloitimme ruuan jakamisen, lapset ovat tulleet joka päivä kouluun. Kummilapsista olen kirjoittanut tarkemmin kummikirjeissä, joita voi pyytää Suomen lähetykseura. (Kuvassa Dickson, Silivano ja Sofia, Ukerewen saarelta. Heille teemme parhaillaan avustussunnitelmaa).

...ja naistyön ajankohtaisista asioista

Naistyön puitteissa olemme suunnittelemassa vielä tälle keväälle leskien seminaaria tänne Mwanzaan sekä Kristillisen kasvatuksen järjestämää pyhäkoulu- ja kristillisen kasvatuksen opettajien seminaaria. Oma osuuteni näihin ovat käsityöt ja opetusvälineiden valmistuttaminen. Kristillisen kasvatuksen johtajan Pastori Obadian suurena visiona on, että pyhäkouluopettajat alkaisivat luottamaan omiin taitoihinsa välineiden valmistuksessa paikallisista materiaaleista- valitettavan yleistä on, että haluttaisiin käyttää vain valmiita, kaupasta saatavia kuvia ym. Näiden puuttuessa ei sitten käytetä mitään välineitä opetuksen tueksi.

Mikko kertoo...

...myös ruoasta...

Joulukuussa kirjoittelimme Mwamitumain seurakunnan aluetta koittaneesta nälästä. Tilanne oli vaikea. Meatun maakuntajohtaja, Rosemary Kiringi kertoi kuulevansa ihmisten ”itkevän nälkäänsä” minne hän sitten maakunnan alueella menikin.

- Jossain paikoin ihmiset syövät enään pelkkiä lehtiä tai ruohoa.

Lähetykseuran Katastrofityön myöntämä apu tuli perille ja olin seuraamassa avun kulkua sen hankkimisen, lastaamisen ja jakamisen ajan. Jakamisen organisoinnissa suurimman työn teki Tanganyika Christian Refugee Service (TCRS) –järjestö, jolla on vankka kokemus avustustoiminnasta Tansaniassa. Mukana olivat myös molemmat hiippakunnat. Ruoka-apua saaneiden ihmisten huojentuneet ilmeet kertoivat, että apua todella tarvittiin. Ja oli ne ihmisten kertomukset todella raskaita.

Mwanhuzin ruoanjakopaikalla Mr. Magembe Mashilimu ja vaimonsa mama Kamba Masanja kertoivat olleensa ennen ruoka-apua pahoissa vaikeuksissa. Perheen isä, Mr. Mashilimu (kuvassa) on albiino ja se on tuonut oman Haasteensa heidän elämäänsä. Heillä on kolme omaa lasta ja kaksi sukulaisilta orvoksi jäänyttä lasta elätettävänä.

- Minä en pysty ihoni vuoksi työskentelemään pelloilla päiväsaikaan ja vaimoni on ollut sairas. Tänä vuonna emme saaneet vuokrattua peltoa ollenkaan. Ruoan hankkiminen on ollut todella työlästä, kertoi Mr. Mashilimu.

- Mitä te toivovotte eniten?

- Toivomme vain, että meillä olisi ruokaa. Ymmärsin heidän tilannettaan. Kun ruoka-apuna saatu maissi olisi syöty, olisi pellottomalla perheellä taas vaikeaa.

Bomanin kylällä yksi aluejohtajista, Masanja Salm tuli kertomaan ruoanjakopaikalle perheestä, joiden nimiä ei olisi papereissa. Kuuromykät vanhemmat Mr. Omani Mwendo ja mama Fatuma Juma olivat jääneet pois avunsaajien listalta.

- Heidän perheensä asuu keskeneräisessä huonossa talossa ja heillä on hyvin huono ruokatilanne. He ovat kuuromykkiä, eivätkä he ole voineet kertoa kenellekään hädästään, kertoi Mr. Salm. Tämän kuultuaan muut avunsaajat jakoivat omista säkeistään ja avustustyöntekijät keräsivät kolehdin keskuudessaan niin, että lopulta perhe sai saman maissimäärän kuin muutkin.

Victoriajärven Kaakkoisen hiippakunnan pääsihteeri Daniel Mono osallistui kylissä ruoan jakamiseen ja sen yhteydessä annettaviin koulutuksiin. Olimme yllättyneitä, kun kuulimme, että joissain kylissä miehet olivat jättäneet perheensä kyliin ja lähteneet itse paremmille alueille. Pääsihteeri Mono puhutteli kylien miehiä koulutuksissa.

- Olen kuullut, että täällä nälän puhjettua ovat monet miehet jättäneet perheensä ja lähteneet itse muualle etsimään parempaa elämää. Pitääkö se paikkaansa? Nyt ei ole aika lähteä karkuun vaan jokaisen on nyt huolehdittava perheestään. Te tiedätte itsekkin, että hädän hetkellä naiset, lapset, sairaat ja vanhukset ovat kaikkein vaikeimmassa asemassa! Emme voi jättää heitä yksin. Sosiaalityöntekijä Yohana Mwasomola Victoriajärven Itäisestä hiippakunnasta jäi vielä ruoka-avun jakamisen jälkeenkin kouluttamaan eri kylien ihmisiä yhdessä TCRS:n tiimin kanssa.

Nyt ruokatilanne on helpottunut. Uusi sato on monin paikoin jo kypsynyt ja esimerkiksi riisistä on tänä vuonna saatu ilmeisesti ihan hyvä sato. Maissi on nykyisin ilmastomuutoksen sekoitettua säitä hyvinkin epävarma mutta satoa on tullut kuitenkin sen verran, että maissin myyntihinta on tippunut takaisin normaaliin 7000 shillinkiin mittaämpärilliseltä. Hinta ennätti pysyä noin puolen vuoden ajan kaksinkertaisena, 14,000 shillinkiä/ämpäriltä ja ylikin, vaikeuttaen entisestään nälän kanssa kamppailevien ihmisten elämää. Tänä vuonna isoksi kysymykseksi nousee jälleen puuvillan hinta. Jos siitä maksetaan oikeaa hintaa, ihmiset selviytyvät eteenpäin. Jos hinta romahtaa viime vuoden tapaan, on edessä uusi hyvin vaikea vuosi alueen tuhansille maanviljelijöille. Näiden kokemusten jälkeen tekee mieli kannustaa jokaista entistä enemmän hakemaan oikeudenmukaisuutta tähän maailmaan. Älkää luopuko muuttamasta maailmaa Reilummaksi omissa lähikaupoissanne ja edistämästä tasausta kaikessa, missä se on kenellekin mahdollista!

...pienestä Finehasisita...

-Oletko kuullut uutiset? kysyy työtoverini Sebastian vakavalla äänellä eräänä aamuna huhtikuun alkupäivinä.

- En ole kuullut, mitä uutisia meillä on?

SUOMEN LÄHETYSSEURA

- Finehas on kuollut! Mwamitumain pikku Finehas.

En todellakaan osannut odottaa tällaista uutista. Mwamitumain pappilan ensimmäisten asukkaiden Gideon ja Felister Williamin parivuotias pikkupoika oli vain kuukausi sitten leikkinyt autossamme ja sen jälkeen nukkunutkin avain kourassaan odottaen, milloin saisi taas ajella ”babu mzungun” (valkoisen sedän) autolla. Pariskunta oli pitkään toivonut ja rukoillut lasta. Muutama päivä sitten oli lapselle noussut kuume jota oli hoidettu. Oli ollut jo paranemisen merkkejä, mutta sitten kuume oli noussut taas uudelleen ja nyt yöllä pikkumiehen lyhyt polku oli päättynyt. Sairauden nimeksi arvailtiin malariaa. Pikkuinen haudattiin isänsä kotitalon pihaan hirSSIPellon laitaan.

Mwamitumain seurakunta on edelleen uusi alue kirkolle, ja siellä ihmisistä suurin osa on vielä hyvin vankasti taikauskon kannattajia. Pian lapsensa kuoleman jälkeen pappilan perhe oli kuullut yhden kylän noidista alkaneen levittää huhuja, ettei lapsi ollutkaan kuollut vaan noiduttu jonnekin toiseen paikkaan. Taikausko on niin läpileikkaavaa alueella, että jopa osa hallintomiestäkin oli uskonut noidan väitteet, ja perhe oli joutunut todistelemaan, että noidan väitteet ovat valetta. Muistakaa tätä lapsensa menettänyttä perhettä ja heidän hyvin monien haasteiden ympäröimää työtä ja elämää rukouksissanne.

... sekä saarten evankelistaista

Sinema Leo elokuva-auton evankelistatiimi oli koko huhtikuun reissussa. Varasimme huomattavan osan kuukaudesta vierailuihin Victoriajärven saariin, joissa elää aika suuriakin kalastajayhteisöjä. Kirkkoja saarissa ei juurikaan ole. Yksi saarista oli kuudentuhannen ihmisen asuttamaan Ghana. Ukerewen suuremmalta saarelta Evankelistat Sebastian ja Daudi (kuvassa oikealla) lähtivät sinne pienellä paatilla elokuva-laitteet mukanaan. Alueella kalastetaan paljon ”Victoriajärven muikkua” pientä dagaakalaa, jota oli levitetty rantahietikot mustanaan kuivumaan. Kirkon toiminnalle on kysyntää. Tavalliset päivän opetushetketkin keräsivät monisatapäisiä osallistujajoukkoja ja elokuvia kerääntyi katsomaan parhaimmillaan yli 1500 ihmistä.

Saarilla Sinema Leon tiimiä varoitettiin menemästä erään saaren kylään. Ihmiset kertoivat alueella liikkuvan erikoisen taudin, joka tappaa nuoria miehiä. Muut eivät kuulemma siihen sairastu. Sebastianin ja Daudin mielestä alue kuulosti siltä, että sinne juuri pitää mennä.

- Rukoillaan vain ensin ja mennään katsomaan mitä siellä tapahtuu.

Sairaudesta he eivät saaneet sen enempää selkoa, mutta alueen ihmiset ilahtuivat Sinematiimin vierailusta. Huhtikuun saaristoon ja sen jälkeen Bariadin kylälle tehtyjen reissujen aikana Sinema Leon tapahtumissa oli yli 13,000 osallistujaa. Noin neljäkymmentä uutta ihmistä oli tullut jo reissujen aikana kertomaan haluavansa liittyä kirkkoon.

Siunattuja kevätpäiviä teille kaikille.

Pia ja Mikko

sähköpostit: etunimi.sukunimi@felm.org

SUOMEN LÄHETYSSEURA